

гатъ като яребици, безъ да се прѣстне, удари и повреди нѣкого; щото тя стана причина да ги подеѣти да нестоятъ да глѣдатъ, че ги чака опасность и смъртъ, та съ врѣме да зиматъ мѣрки за спасение съ бѣгство. Азъ дорѣ да са паканя да излѣза на вѣнъ, всичкото множество на града отъ граждани и селяни изцѣло хукнали да бѣгатъ и напълнили улицитѣ тѣй много съ люде, щото нѣмаше мѣсто отгдѣ да са помине. Общия викъ изъ двороветѣ, улицитѣ и на всѣкждѣ бѣше неописуемъ, бомбитѣ взехъ да падатъ въ града и надъ него, да смутятъ множеството въ бѣга му, съ една дума страхътъ и ужасътъ бѣ неискazanъ. Братъ ми Андонъ бѣше отишелъ до крива пжтека срѣщу турцитѣ, но на часа се върна и вигна, както на зетя ни Ивана, тѣй на майка ми, сестритѣ на и на всички други що бѣхъ въ дворѣтъ да бѣгатъ и като извика за жената си която видя на напрѣдъ и хукна безъ да чака. Хукнахъ и азъ подира му, който като ся обърна назадъ и ми крясна ягката, разбрахъ, че трѣбва скоро да се бѣга. Отправихме се къмъ подножието Токмоолу за къмъ баирѣтъ на ягназмото. щото хората по пжтѣтъ, ту се връщахъ, ту бѣгахъ изъ други улици, причината на туй бѣше, тжзи, че мнозина отъ българекитѣ стражари непускахъ народѣтъ да бѣга; но въпрѣки едно двѣ мѣста въ лутанието ни ако и да не ни пустанахъ, можяхме нѣколко души да се промъкнемъ взпомежду многото патрупани хора да прѣменуваъ прѣзъ двороветѣ на махлата отъ дворѣ въ дворѣ и да сполучимъ да излѣземъ и влѣземъ въ лозята, та да се отправимъ къмъ пжтѣтъ на селото Кутлуджа 1 часъ на сѣверъ отъ града. Тамъ при тѣй нарѣченото Ааржшевъ Димовото лозѣ като вървахъ натоваренъ съ дрѣхи, и съ ножъ въ ржка, минахъ надъ главата ми едно подиръ друго двѣ турски бомби съ силенъ пискъ и свѣтливи, като звѣзди, паднахъ на далечъ отъ меня нѣщо 30—40 крака; по благодарение на лозето, което бѣше скоро копапо и бухко, щото бомбитѣ не се прѣстнахъ иначе щѣхъ да загина отъ взрива имъ. Братъ ми бѣше ма испрѣдварилъ доста много, дѣто сѣтнѣ нѣколко бомби се хвърлихъ връзъ насъ